Jurisprudentie

Jurisprudentieoverzicht

Mr. E.M.A. van Amersfoort*

December 2013

Beloning executeur

- *Hof Arnhem-Leeuwarden 3 december 2013, ECLI:NL:CHARL:2013:9213*

In de casus van deze uitspraak is tussen X (tot executeur benoemd in het testament van erflater) en de erfgenamen een geschil met betrekking tot de vraag of X recht heeft op een beloning voor de werkzaamheden die hij heeft verricht voor de nalatenschap. De erfgenamen hebben de nalatenschap in 2005 beneficiair aanvaard. De nalatenschap was op het moment van het overlijden negatief, omdat de erflater al in 1989 zijn woning had verkocht voor € 55.000 met levering na overlijden van erflater. Tussen X en de koper is hierover een geschil ontstaan. Uiteindelijk heeft de koper in 2006 voor € 15.000 afstand gedaan van zijn recht op levering. De woning is vervolgens voor € 335.000 aan een derde verkocht met als gevolg dat de nalatenschap toch positief was. X heeft zichzelf een bedrag van € 15.500 toegekend als beloning voor zijn werkzaamheden als 'executeur'. De erfgenamen vorderen dit bedrag terug, omdat X zich dit bedrag ten onrechte zou hebben 'toegeëigend'.

In het testament is opgenomen dat de executeur recht heeft op een beloning in de zin van artikel 4:144 lid 2 van het Burgerlijk Wetboek (BW), te weten 1 procent van de (positieve) waarde van het vermogen van erflater ten tijde van overlijden. Het hof overweegt dat nu vaststaat dat de nalatenschap op het moment van overlijden negatief was, X op grond van het testament geen beloning toekomt. Ambtshalve voegt het hof toe dat de exe-

cutele was geëindigd door de beneficiaire aanvaarding door de erfgenamen in 2005 en dat vanaf dat moment vereffening had moeten plaatsvinden.

X voert in hoger beroep aan dat het uiterst onredelijk zou zijn als hij geen enkele vergoeding voor zijn werkzaamheden zou verkrijgen, waardoor de nalatenschap een positief saldo heeft verkregen. Volgens het hof beroept X zich met dit betoog op zaakwaarneming als bedoeld in artikel 6:198 BW. X heeft volgens het hof op redelijke grond de belangen van de erfgenamen behartigd. Deze zaakwaarneming is volgens het hof in september 2006 geëindigd, toen de erfgenamen per brief uitdrukkelijk hebben aangegeven dat X geen vergoeding toekwam voor zijn werkzaamheden. Vanaf dat moment kan rehtens geen sprake meer zijn van het op redelijke grond behartigen van de belangen van de erfgenamen.

Op grond van artikel 6:200 lid 1 BW heeft een zaakwaarnemer recht op vergoeding van zijn schade. X heeft recht op inkomstenderving ex artikel 6:97 BW. Nu de specificatie van de bestede arbeid onvoldoende nauwkeurig is, maakt het hof naar alle redelijkheid een schatting van de geleden schade, waarbij het hof de uren na september 2006 niet meer in aanmerking neemt. Het hof begroot de schade op € 7625.

Vervanging oude renteclausule

- *Rb. Den Haag 18 december 2013, ECLI:NL:RBDHA:2013:18016*

In deze uitspraak wijst de rechtbank eindvonnis. Vader en moeder zijn gehuwd en hebben vier kinderen (A-D). Moeder overlijdt in 1987 en vader in 2007. De kinderen A-D hebben de nalatenschap van vader beneficiair aanvaard. C treedt op als vereffenaar van de nalatenschap van vader. In deze zaak vorderen A en B betaling van hun legitieme porties, vaststelling van de juiste verdeling van de nalatenschap en het rechtzetten van de fouten die C als vereffenaar heeft gemaakt.

47

* Rubriek verzorgd door Netwerk Notarissen onder verantwoordelijkheid van de hoofdredactie.

De rechtbank berekent zelf de omvang van de toewijsbare vorderingen die A en B op C (en D) hebben als gevolg van de fouten die C als vereffenaar heeft gemaakt en die door de rechtbank in de eerdere vonnissen al als onrechtmatige daden zijn aangemerkt. Partijen hebben voor deze praktische oplossing gekozen, zodat het niet nodig is een kostbare nieuwe boedelnotaris in te schakelen.

Vervolgens buigt de rechtbank zich over het vaststellen van het saldo van de nalatenschap van vader. De vier kinderen hebben na het overlijden van hun moeder ieder een niet-opeisbare geldvordering van € 87.864,19 (totaal € 351.456) op hun vader verkregen. Moeder heeft in haar testament bepaald dat de vorderingen een rente dragen overeenkomstig bepaalde depositorekeningen van de Rijkspostspaarbank. Tussen de kinderen is na het overlijden van vader discussie ontstaan over de omvang van de geldvorderingen. De rechtbank oordeelt dat de omvang van de testamentaire rente niet meer te achterhalen is, omdat de depositorekeningen van de Rijkspostspaarbank niet meer bestaan. De rechtbank stelt vervolgens – in navolging van de onweersproken gelaten vordering van A en B – de testamentaire rente gelijk aan de wettelijke rente. Dit leidt ertoe dat de vorderingen van A-D in twintig jaar zijn aangegroeid tot in totaal € 1.447.193. De nalatenschap van vader is daardoor negatief. De vorderingen van A en B tot voldoening van hun geschonden legitieme porties worden afgewezen. Nu de nalatenschap van vader fors negatief is, kan geen sprake zijn van een schending tot het voldoen van de legitieme porties.

Inlichtingen verschaffen aan legitimaris en legataris

- *Hof Arnhem-Leeuwarden 31 december 2013, ECLI:NL:GHARL:2013:9942*

Dit geschil gaat over de afwikkeling van de nalatenschap van A; in het bijzonder over het verschaffen van inlichtingen over de afwikkeling van de nalatenschap door de executeur aan de legitimaris en legataris.

Hoewel verzoeker de inlichtingen op grond van artikel 4:78 lid 1 BW vordert, gaat het hof op grond van artikel 25 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) ervan uit dat verzoeker de inlichtingen niet alleen in zijn hoedanigheid van legitimaris verzoekt, maar ook in zijn hoedanigheid van legataris. Een legitimaris moet op grond van artikel 4:85 BW uiterlijk binnen vijf jaar na overlijden aanspraak maken op zijn legitieme portie. Het hof neemt aan dat verzoeker aan dit vereiste heeft voldaan. Is dit niet het geval, dan doet dit in deze zaak niets af aan zijn aanspraak op inlichtingen, omdat hij in zijn hoedanigheid van legataris vergelijkbare aanspraken heeft.

Het hof overweegt dat uit de bewoordingen ‘alle daartoe strekkende inlichtingen’ in artikel 4:78 lid 1 BW kan worden afgeleid dat dit begrip zo ruim als mogelijk moet worden uitgelegd, maar dat dit wel beperkt is tot de gegevens die nodig zijn voor de berekening van de legitieme portie (art. 4:65 BW). Het hof oordeelt dat hieruit

volgt dat verweerder in elk geval een overzicht van alle goederen en van alle schulden in de zin van artikel 4:7 lid 1 onder a-c en f BW op het moment van overlijden aan verzoeker moet verstrekken. Daarnaast moeten alle bescheiden die betrekking hebben op deze goederen en schulden en die van belang zijn voor het bepalen van de omvang of de waarde daarvan, in afschrift worden afgegeven of moet er inzage worden verleend. Onder deze bescheiden vallen de kopieën van de afschriften van alle bank- en girorekeningen waaruit het saldo van A blijkt op de sterfdatum en de (voorlopige) aanslagen erfbelasting. Het hof is verder van oordeel dat verweerder opgave moet doen van alle giften die door A zijn gedaan, zodat verzoeker kan bepalen welke giften in aanmerking komen voor de berekening van de legitieme portie. Ook de overige informatie die nodig is voor de berekening van zijn legitieme portie moet worden verschaft.

Nu verzoeker ook legataris is en hem een legaat toekomt van een bedrag in geld gelijk aan het erfdeel dat hij zou hebben gekregen als hij als erfgenaam was benoemd, heeft hij recht op inlichtingen over het saldo van de nalatenschap. Het gaat hierbij om dezelfde inlichtingen als waar verzoeker recht op heeft in zijn hoedanigheid als legitimaris.

Dat verweerder ten tijde van hoger beroep al een boedelbeschrijving heeft opgemaakt, ontslaat hem niet van de verplichting de overige informatie alsnog te geven. Ook blijkt de boedelbeschrijving nog niet compleet. Het hof wijst alle vorderingen van verzoeker tot het verschaffen van inlichtingen toe. De vordering tot vergoeding van de kosten die verzoeker heeft gemaakt voor het verkrijgen van informatie wordt afgewezen, omdat verzoeker deze kosten onvoldoende heeft gespecificeerd. Het hof laat in het midden of het mogelijk is te bepalen dat deze kosten ten laste van de nalatenschap komen.

Beslag op woning uit onverdeelde nalatenschap

- *Hof Arnhem-Leeuwarden 31 december 2013, ECLI:NL:GHARL:2013:9956*

In deze uitspraak is in geschil of de Rabobank rechtmatig conservatoir beslag heeft gelegd op een woning die valt in een onverdeelde nalatenschap. Er zijn twee erfgenamen, broers. De nog onverdeelde nalatenschap bevat een woning. De Rabobank heeft een vordering op een van de erfgenamen en heeft, nadat zij toestemming heeft verkregen, conservatoir beslag gelegd op de woning. Het beslagexploot bevat de volgende bepaling: ‘Het beslag geldt voor het aandeel dat de erfgenaam heeft op voormelde onroerende zaak, welke onroerende zaak in de betreffende onverdeelde nalatenschap valt.’

In hoger beroep oordeelt het hof dat sprake is van een onrechtmatig gelegd beslag. Hiertoe overweegt het hof dat op grond van artikel 3:189 lid 2 BW bijzondere regels gelden bij een bijzondere gemeenschap zoals een onverdeelde nalatenschap. De schuldeiser van een deelgenoot kan zich zonder toestemming van de andere deelgenoten niet verhalen op een aandeel in een afzonderlijk gemeenschappelijk goed (art. 3:190 BW). De schuldeiser kan zich wel verhalen op het gehele aandeel

in de gemeenschap (art. 3:191 lid 1 BW). In dat geval moet de schuldeiser beslag leggen op de voet van artikel 474bb Rv. De door de Hoge Raad aangegeven uitzonderingen zijn in deze zaak niet aan de orde. Nu de Rabobank beslag heeft gelegd op het veronderstelde aandeel van de broer in de woning, terwijl erfgenaam-niet-schuldenaar daarmee niet heeft ingestemd, is sprake van een onrechtmatig gelegd beslag. De Rabobank is gehouden de daardoor veroorzaakte schade te vergoeden.

Januari 2014

Kort geding; inlichtingen verschaffen aan legitimaris

- *Rb. Overijssel (vzr.) 3 januari 2014, ECLI:NL:RBOVE:2014:12*

Eiseressen c.s. (beide dochters) vorderen in kort geding gedaagde 1 (zoon) en gedaagde 2 (schoondochter en tevens executeur) hoofdelijk te veroordelen om stukken af te geven in verband met hun aanspraak op de legitieme portie, dit alles op straffe van een dwangsom.

Moeder overlijdt als eerste. Vader heeft in zijn testament zijn beide dochters onterfd. Hij benoemt zijn zoon en schoondochter tot gezamenlijke erfgenamen, ieder voor de helft, en zijn schoondochter tot executeur. Nadat beide dochters meerdere keren schriftelijk aan de zoon en schoondochter hebben verzocht een kopie te verstrekken van alle bescheiden die nodig zijn om de omvang en de waarde van hun legitieme portie in de nalatenschap van hun vader en hun erfdeel in de nalatenschap van moeder vast te stellen, stellen zij nu een kort geding in.

De voorzieningenrechter acht zich absoluut bevoegd om van de vorderingen kennis te nemen. De burgerlijke rechter is bevoegd in geschillen als bedoeld in artikel 112 lid 2 van de Grondwet. Ook het spoedeisend belang bij de vorderingen van de dochters wordt aangenomen. De voorzieningenrechter overweegt dat de gevorderde informatie nodig is om de omvang van hun legitieme portie en hun erfdeel in de nalatenschap van hun vader respectievelijk moeder vast te stellen. Uit de mondelinge behandeling volgt dat de zoon en schoondochter nog geen boedelbeschrijving hebben opgemaakt en geen aangifte erfbelasting hebben gedaan. Zij hebben slechts de aanslagen IB 2010 en 2011 verstrekt aan de dochters. Nu blijkt dat de zoon en schoondochter uit zichzelf niets doen om de nalatenschappen af te wikkel- en, rechtvaardigt dit het belang van de dochters vol- doende om de vorderingen in te stellen.

Nu tussen partijen het belang van de dochters bij de vaststelling van de omvang van hun aandeel in de nalatenschap van vader en moeder niet in geschil is en dat daarvoor het opstellen van een boedelbeschrijving en een aangifte erfbelasting zijn vereist, worden de vorderingen van de dochters toegewezen. De gevorderde dwangsom wordt gematigd.

Vordering erfgenaam tot terugbetaling; artikel 4:183 BW

- *HR 17 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:92*

In 2006 is € 200.000 van de rekening van erflater overge- maakt op de rekening van het garagebedrijf van eiser. Verweerster (de zus van erflater en tevens erfgenaam) heeft een verklaring voor recht gevorderd dat eiser is gehouden deze € 200.000 terug te betalen aan de boedel. Het hof verklaart voor recht dat eiser is gehouden tot terugbetaling van € 200.000 aan de boedel. Het hof overweegt dat verweerster zich kan beroepen op arti- kel 4:183 BW als vaststaat dat de € 200.000 op het moment van overlijden nog tot het vermogen van erf- later behoort en daarmee tot diens nalatenschap. In dat geval houdt eiser dat bedrag als derde zonder recht. Vaststaat dat van april 2006 tot april 2007 maandelijks € 500 van de rekening van erflater is overgemaakt op de rekening van eiser. Het hof leidt af uit hetgeen over deze betalingen naar voren is gekomen, dat het voor de hand ligt dat deze betalingen een lening betreffen.

In cassatie houdt de eerste klacht in dat het hof had moeten uitgaan van de feiten die door de rechtbank zijn gesteld en die niet in hoger beroep zijn bestreden. Het oordeel van het hof dat deze betalingen een lening betreffen, strookt niet met de niet in hoger beroep bestreden verklaring van eiser dat erflater heeft gezegd ‘dat als hij niet meer zou leven, dat ik het dan kon hou- den (...)’. De Hoge Raad oordeelt dat het in strijd met artikel 24 Rv is als het hof deze vaststelling niet in zijn oordeel heeft betrokken, en dat het oordeel onbegrij- pelijk is als het hof deze vaststelling wel in zijn oordeel heeft meegenomen.

De tweede klacht gaat over de toepassing van arti- kel 4:183 BW. De Hoge Raad oordeelt dat van het opvorderen van goederen onder een derde als bedoeld in artikel 4:183 BW geen sprake is wanneer een erfgenaam een tot de boedel behorende vordering int. Dan wordt geen goed opgevorderd om in de boedel terug te bren- gen, maar wordt betaling gevorderd van een som geld die niet meer afgescheiden en identificeerbaar bij de schuldenaar aanwezig is. Het hof is uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting.

Het laatste onderdeel klaagt dat het hof heeft miskend dat het beroep op verjaring al is gedaan in hoger beroep. Ook dit onderdeel slaagt. Het hof had de vordering van verweerster niet mogen toewijzen zonder eerst te beoor- delen of de vordering, voor zover gegrond op arti- kel 7:187 lid 2 jo. artikel 7:177 lid 1 BW, was verjaard op grond van artikel 3:52 lid 1, aanhef en onder d, BW.

De Hoge Raad vernietigt de arresten en verwijst het geding door naar Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden.

Wilsbekwaamheid erflaterster

- *Hof Arnhem-Leeuwarden 21 januari 2014, ECLI:NL:GHARL:2014:373*

Deze zaak betreft een geschil tussen X c.s. (nichten van de vooroverleden echtgenoot van erflaterster) en Y c.s. (neven en nichten van erflaterster) over de vraag wie als erfgenamen gerechtigd zijn tot de nalatenschap van erf-

laatster. Volgens het laatst opgemaakte testament zijn Y c.s. de erfgenamen van erflaatster. X. c.s. betwisten dit testament. Zij stellen dat erflaatster wilsonbekwaam was op het moment dat zij het testament opstelde, omdat zij toen hulpbehoevend en dementerend was. Dit onderbouwen zij met verslagen uit het verzorgingstehuis. Uit de nietigheid van dit laatst opgemaakte testament volgt dat X c.s. erfgenamen zijn op grond van het voorlaatste testament. Ten tweede stellen X c.s. dat de ongewijzigde instandhouding van het laatste testament onaanvaardbaar is vanwege strijd met de redelijkheid en billijkheid.

De rechtbank heeft beide vorderingen van X c.s. afgewezen. Het hof heeft in deze zaak het vonnis van de rechtbank bekrachtigd. Het hof volgt de rechtbank in haar motivering ten aanzien van de wils(on)bekwaamheid van erflaatster. De rechtbank heeft onder meer overwogen dat uit de verklaring van de notaris die het laatste testament heeft opgesteld, valt af te leiden dat de notaris ervan overtuigd was dat erflaatster de gevolgen van het testament helemaal heeft overzien. Hieruit volgt dat aan X c.s. hoge eisen worden gesteld om hun stellingen over de wilsonbekwaamheid van erflaatster deugdelijk te onderbouwen. De rechtbank was van mening dat uit de verslagen van het verzorgingstehuis hoogstens kan worden afgeleid dat erflaatster aan beginnende dementie leed. Het is een feit van algemene bekendheid dat bij beginnende dementie de goede momenten de slechte momenten overtreffen. Beginnende dementie is onvoldoende om aan te nemen dat erflaatster niet meer in staat was tot een redelijke waardering van de gevolgen van het testament. Vervolgens merkt het hof op dat de subsidiaire vordering, inhoudende dat de erfstelling buiten toepassing zou kunnen worden gelaten omdat zij naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, geen steun vindt in het recht.

Verdeling nalatenschap; waardering onroerende zaak

- *Hof Den Bosch 28 januari 2014, ECLI:NL:CHSHE:2014:166*

Deze uitspraak is een vervolg op een drietal door het hof gewezen tussenarresten. Er moet nog worden beslist op twee geschilpunten. Het eerste geschilpunt betreft de vraag of appellant al dan niet terecht de renteopbrengsten in mindering heeft gebracht op de rekening-courantschuld van appellant aan moeder. De deskundige die door het hof is benoemd, verklaart dat partijen niet over de basisdocumenten beschikken die nodig zijn om de vragen van het hof te beantwoorden. Het hof bekrachtigt vervolgens de beslissing van de rechtbank. Het bewijsrisico met betrekking tot de omvang van het bedrag waarmee de rekening-courantschuld moet worden verhoogd, ligt op grond van artikel 150 Rv bij geïntimeerde, omdat geïntimeerde aanspraak maakt op een hoger bedrag uit de nalatenschap. Het kan appellant, die de administratie voerde, niet worden toegerekend dat er geen toereikende stukken meer beschikbaar zijn, omdat

het hier gaat om administratieve gegevens van tientallen jaren geleden.

Het tweede geschilpunt ziet op de waardering van de onroerende zaak die door de rechtbank aan appellant is toegewezen bij vonnis van 22 september 2012, eveneens de peildatum voor de waardering. Het geschil bestaat uit de vraag of de onroerende zaak op de peildatum nog was belast met een persoonlijk recht van gebruik en bewoning van mevrouw. Geïntimeerde stelt dat mevrouw de woning heeft verlaten. Als bewijs wordt een verklaring van de Burgemeester en Wethouders van de gemeente L d.d. 12 april 2012 overgelegd, dat mevrouw zich per 1 december 2007 heeft laten uitschrijven als inwoner van de gemeente waar de onroerende zaak zich bevindt. Appellant voert verweer en overlegt als tegenbewijs een 'Eindafrekening 2011' van Essent en een 'Mededeling rioolheffing en afvalstoffenheffing'. Het hof oordeelt dat mevrouw de onroerende zaak niet meer bewoont gezien de uitschrijving en artikel 1:11 lid 2 BW, dit bij een gebrek aan voldoende tegenbewijs of een aanbod daartoe van appellant. De onroerende zaak zal moeten worden gewaardeerd naar de marktwaarde in vrije en onverhuurde staat.

Geïntimeerde vordert dat de slechte onderhoudstoestand en de schade als gevolg van vandalisme het gevolg zijn van slecht beheer door appellant en voor zijn rekening dienen te komen. Appellant vordert dat de kosten van asbestsanering in mindering moeten komen op de getaxeerde waarde. Deze vorderingen worden afgewezen, omdat bij de taxatie door de deskundige hiermee voldoende rekening is gehouden. De kosten die appellant na toedeling van de onroerende zaak heeft gemaakt, moeten volledig door appellant zelf worden gedragen.

Het hof gaat uit van de door de deskundige getaxeerde waarde in vrije en onverhuurde staat van € 510.000. Nu appellant verzoekt om de waarde van de onroerende zaak vast te stellen op een bedrag van € 404.500 en geïntimeerde bepleit om de waarde op een hoger bedrag van € 429.756 vast te stellen, betekent dit dat het hof de waarde voor de verdeling vaststelt op € 429.756.

Februari 2014

Deskundigenrapport wilsbekwaamheid

- *Rb. Noord-Nederland 5 februari 2014, ECLI:NL:RBNNE:2014:409*

In deze zaak is in geschil of erflater ten tijde van het opstellen van zijn testamenten in 2006 en 2008 (nog) in staat was zijn wil te bepalen. De rechtbank heeft een deskundige benoemd. Deze deskundige concludeert in algemene bewoordingen dat erflater op de momenten dat hij testeerde, kampte met een objectief aangetoonde, in ernst toenemende geestelijke stoornis, waarvan mag worden aangenomen dat die een redelijke waardering van de daarbij betrokken belangen belette. In het deskundigenrapport wordt niet toegelicht waarom die stoornis op het moment dat erflater zijn testamenten

opmaakte zo ver was gevorderd dat die een redelijke waardering van de betrokken belangen belette. De rechtbank leidt hieruit af dat de conclusie van de deskundige niet meer lijkt te zijn dan een gevolgtrekking uit een algemeen uitgangspunt dat een patiënt die aan dementie als gevolg van alzheimer lijdt, te allen tijde niet meer in staat zal zijn tot een redelijke waardering van de betrokken belangen. De rechtbank overweegt dat in het deskundigenrapport geen steun wordt gevonden voor het bestaan van dit algemene en verstrekkende uitgangspunt, omdat de deskundige stelt dat dementie als gevolg van alzheimer een in ernst toenemende geestelijke stoornis is. Op grond van dit algemene uitgangspunt kan niet worden uitgesloten dat de erflater (nog) wel in staat was zijn wil te bepalen op de concrete momenten waarop hij zijn testamenten heeft opgemaakt. De rechtbank oordeelt dat de notarissen die de testamenten hebben opgemaakt kennelijk van mening waren dat erflater wel in staat was zijn wil te bepalen, en beslist dat de testamenten niet nietig zijn.

Verdeling van beneficiair aanvaarde nalatenschap

- *Hof Arnhem-Leeuwarden 25 februari 2014, ECLI:NL:GHARL:2014:1385*

Vader en moeder waren gehuwd in algehele gemeenschap van goederen. Vader is in 1997 overleden en moeder in 2003. Uit dit huwelijk zijn negen kinderen geboren, die ook erfgenaam zijn van vader en moeder. X heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard. De overige erfgenamen (Y c.s.) hebben X voor de rechtbank gedagvaard. Y c.s. vorderden onder meer X te gebieden om mee te werken aan de verdeling en/of afwikkeling van de twee nalatenschappen. De rechtbank heeft deze vordering toegewezen en heeft bepaald op welke wijze de nalatenschappen zouden moeten worden verdeeld.

In hoger beroep voert X aan dat de boedelnotaris eerst een boedelbeschrijving had moeten opstellen, voordat de rechtbank de verdeling had kunnen vaststellen. Nu dit niet is gebeurd, heeft de rechtbank ten onrechte vastgesteld dat de nalatenschappen van vader en moeder zijn samengesteld overeenkomstig de gegevens van Y c.s. Het hof oordeelt onder meer dat beide nalatenschappen beneficiair zijn aanvaard en dat hieruit volgt dat de vereffeningprocedure van afdeling 4.6.3 BW had moeten worden gevolgd. Artikel 4:222 BW bepaalt dat verdeling pas kan worden gevorderd nadat de vereffeningprocedure is doorlopen. Dit betekent dat Y c.s. in hun vordering tot verdeling niet-ontvankelijk hadden moeten worden verklaard.